



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **nezletilá C. B.**
zastoupená advokátem Mgr. Josefem Smutným
sídlem třída Míru 92, 530 02 Pardubice

proti
žalované **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 31. 7. 2017, č. j. MV-71744-SO-2017,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 31. 3. 2017, č.j. OAM-13542-41/TP-2015, jímž byla podle ust. § 75 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o pobytu

cizinců“), zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu. Žalobu odůvodnila následujícím způsobem:

2. Žalobkyně nejprve poukázala na své odvolání, ve kterém namítala, že správní orgán prvního stupně nesprávně neuznal výplatu uvedenou na výplatní pásce jejího otce za prosinec 2016 ve výši 32 717 Kč, odvolací orgán pak odvolací námitky žalobkyně „*náležitě neposoudil*“. Výpočet odvolacího orgánu má jen dodatečně zdůvodnit postup správního orgánu prvního stupně, jedná se jen o „*hypotetický výpočet bez konkrétních podkladů*“. Žalobkyně dále uvedla, že pokud měl správní orgán ohledně obsahu jí předložených podkladů – výplatních pásek jejího otce pochybnosti, tak měl vyzvat žalobkyni k jejich odstranění, pokud tak neučinil a žalobkyně se důvodně spoléhala na to, že samotným předložením výplatních pásek v souladu se zákonem prokázala úhrnný měsíční příjem, jednalo se pro žalobkyni o překvapivý postup a překvapivé rozhodnutí. Podle názoru žalobkyně je její odkaz na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2015, ve věci sp. zn. 1 Azs 250/2014) možné aplikovat v dané věci, i když se vztahovala k institutu dlouhodobého pobytu, tímto rozsudkem argumentovala žalobkyně i v odvolání a žalovaný v žalovaném rozhodnutí uvedl, že se vztahuje k institutu dlouhodobého pobytu, což žalobkyně v žalobě zpochybnila. Odkazy žalovaného na předchozí řízení ohledně žádosti matky o pobyt na území ČR jsou uvedeny až v žalovaném rozhodnutí, nejsou podstatné a jsou navíc nezákonné. Žalobkyni je známo, že oba rodiče usilují o to, aby společně s žalobkyní a s rodiči jejího otce mohli žít v ČR, kde její otec má legální pobyt a náležité zázemí. Žalobkyně navrhla, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na žalované rozhodnutí, navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
5. Žalované rozhodnutí, které tvoří s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně jeden celek, obsahuje jako stěžejní důvod pro zamítnutí žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu skutečnost, že žalobkyně jako cizinka nepředložila doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území České republiky, když podle ust. § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, jestliže cizinec nepředloží doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, přičemž za tento doklad se považuje podle ust. § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečně odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob.
6. Jak vyplývá ze správního spisu, správní orgán prvního stupně vyzval žalobkyni k předložení zmíněných dokladů (výzva ze dne 8. 11. 2016), když ve výzvě byla žalobkyně

upozorněna, že je třeba předložit potvrzení zaměstnance o výši čistého měsíčního výdělku za kalendářní čtvrtletí, případně poslední tři kalendářní měsíce, přičemž toto potvrzení mohou nahradit výplatní pásky. Žalobkyně v žalobě zpochybnila postup správních orgánů, které, jak tvrdila v žalobě, „neuznaly“ výplatu jejího otce za prosinec 2016 ve výši 32 717 Kč. Krajský soud však závěry správních orgánů považuje za správné. Žalobkyně jako doklad o zajištění prostředků, předložila jednak mzdový výměr své babičky, tento doklad správně nebyl uznán jako doklad o zajištění prostředků ve smyslu § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ostatně ani žalobkyně tento závěr správních orgánů nezpochybnila. Co však je mezi účastníky sporné, je doložení příjmů jejího otce za poslední kalendářní čtvrtletí roku 2016. Žalobkyně doložila výplatní pásky svého otce za toto poslední kalendářní čtvrtletí, dále pracovní smlouvu na dobu určitou od 26. 9. 2016 do 31. 8. 2017 a jeho mzdový výměr, přičemž rovněž žalobkyně nezpochybnila závěr správních orgánů o tom, že z těchto podkladů byla zjištěna měsíční mzda ve výši 13 000 Kč a pracovní úvazek 40 hodin týdně, mezi účastníky je rovněž nesporné, že z výplatních pásek byl zjištěn správně příjem ve výši 16 240 Kč za říjen 2016 (měsíční mzda s připočtením mzdy za práci o víkendu), za listopad ve výši 15 235 Kč (měsíční mzda s připočtením rovněž mzdy za práci o víkendu). Mezi účastníky je sporným postup správních orgánů při hodnocení příjmu otce žalobkyně za měsíc prosinec roku 2016, přičemž za tento měsíc měl dle předloženého dokladu její otec navýšenou výplatu o 29 123 Kč, což dle tvrzení žalobkyně je náhrada za část nevybrané dovolené po dohodě mezi zaměstnavatelem a otcem žalobkyně. Ve výplatní pásce bylo uvedeno, že se jedná o náhradu za čerpání 5 dnů dovolené, což podle názoru správního orgánu „nekoresponduje“ s výše uvedenými údaji, tedy zejména s výší základní mzdy. Je zcela nepochybné, že v takovém případě náhrada za 5 dnů dovolené nemohla činit 29 123 Kč, tedy správní orgány správně nepřihlédly k této částce a neuznaly doložení tohoto příjmu, tedy za 5 dnů dovolené otce žalobkyně v prosinci roku 2016. Navíc žalovaný správně odkázal na ustanovení § 212 odst. 2 zákoníku práce, podle něhož poměrná část dovolené činí za každý celý kalendářní měsíc nepřetržitého trvání téhož pracovního poměru 1/12 dovolené za kalendářní rok a konstatoval k tomu skutečnost, kterou ani žalobkyně v žalobě nepopřela, tj. že otec žalobkyně nastoupil do zaměstnání dne 26. 9. 2016, čili i tato skutečnost, která vyplývá ze zákona (den nástupu otce žalobkyně do zaměstnání, tj. den 26. 9. 2016, není žádnou novou skutečností, ke které by muselo být prováděno dokazování, když žalobkyně ani v žalobě toto tvrzení žalovaného nepopírá, navíc tato skutečnost vyplývá z pracovní smlouvy jejího otce). Z toho nepochybně jasně vyplývá, že uvedená částka 29 123 Kč již prima facie neodpovídá skutečnosti, čili tato částka ve výši 29 123 Kč nemohla být uznána za příjem společně posuzované osoby, čili, jak uvedl správně správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí, „s deklarovanou výplatou mzdy otce žadatelky v měsíci prosinec 2016 nelze kalkulovat za účelem zjištění průměrného čistého měsíčního příjmu otce žadatelky, neboť se zcela vymyká výši mzdy stanovené mzdovým výměrem a nelze ji tak akceptovat jako stálý a pravidelný příjem cizince“ (tj. ve smyslu výše zmíněného § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), když je zcela zřejmé, že tato částka není věrohodně doložena příslušnými doklady, v daném případě tedy pracovní smlouvou a výplatními páskami, z kterých jasně vyplývá, že v souvislosti s výší příjmů otce žalobkyně zmíněná náhrada za 5 dnů dovolené ve výši 29 123 Kč „nekoresponduje“, jak následně správně uvedl žalovaný v žalovaném rozhodnutí.

7. Žalobkyně v žalobě tvrdila, že se „důvodně“ spoléhala na to, že samotným předložením výplatních pásek v souladu se zákonem prokázala úhrnný měsíční příjem. Zastává tedy zřejmě názor, že když žadatel o povolení k trvalému pobytu předloží správnímu orgánu výplatní pásku s údajem o příjmu, který neodpovídá platné právní úpravě a je zcela evidentně nevěrohodný, tak že k němu správní orgán musí bez dalšího automaticky přihlídnout a není ani oprávněn jej zpochybnit. S takovým názorem se soud neztotožňuje.
8. Podle ust. § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území považuje doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a příjmy společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečně odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob.
9. Jak je uvedeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č.j. 10 Azs 245/2014-41, odst. [10], *„účelem a smyslem podmínky doložení úhrnného příjmu v určité minimální výši dle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je zamezit tomu, aby cizinec žádající o dlouhodobý pobyt, resp. celá jeho rodina, byli předem zřejmou zátěží pro sociální systém České republiky.“* Jestliže tento závěr platí pro posuzování žádosti cizince o povolení k dlouhodobému pobytu, nepochybně (tím spíše) jej lze vztáhnout i na posuzování žádosti cizince o povolení k trvalému pobytu.
10. K naplnění účelu a smyslu podmínky doložení zajištění prostředků k trvalému pobytu mohou sloužit jen takové podklady, které svědčí o tom, že je příjem pravidelný (§ 71 odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců). Zákon o pobytu cizinců v tomto ustanovení (§ 71 odst. 1 věta třetí zákona o pobytu cizinců) výslovně stanoví, že *„za příjem podle věty první“* (tj. za pravidelný příjem) se *„považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na děti, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi“*. Tímto započitatelným příjmem je dle zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu (§ 7 odst. 1 písm. a) cit. zák.) mimo jiné i příjem ze závislé činnosti dle zákona o daních z příjmů, kterým je mimo jiné i příjem z pracovněprávního poměru (§ 6 odst. 1 písm. a) zák. č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů), k němuž nepochybně patří i náhrada za nevyčerpanou dovolenou. Pod pojem *„pravidelný příjem“* by tak nepochybně mohla být zařazena i náhrada za nevyčerpanou dovolenou. Nelze však zároveň pominout, že zmíněné ustanovení zákona o pobytu cizinců současně upravuje demonstrativním výčtem podklady, kterými lze prokázat příjem cizince, přičemž ve vztahu k prokázání příjmů z pracovněprávního vztahu je tímto podkladem potvrzení zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku. Poslední věta ust. § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců pak stanoví, že *„pokud nelze prokázat příjem jiným věrohodným způsobem, lze jako doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu předložit výpisy z účtu vedeného v bance za posledních 6 měsíců, ze kterých vyplývá, že cizinec takovými příjmy disponuje, nebo platební výměr daně z příjmu.“*, z čehož vyplývá, že výši příjmů z pracovněprávního vztahu, tedy i v dané věci i výši náhrady za nevyčerpanou dovolenou, lze prokázat i jiným způsobem než zákonem zmíněným potvrzením zaměstnavatele (tedy i výplatní páskou s uvedením výše náhrady mzdy za nevyčerpanou dovolenou, jak se stalo i v projednávané věci), ale

každopádně se musí jednat o věrohodný způsob prokázání tohoto příjmu. Podmínka pravidelnosti příjmu tak není jedinou podmínkou pro prokázání zajištění prostředků k trvalému pobytu, další podmínkou je věrohodnost způsobu, kterým žadatel tento příjem prokazuje. Stále je totiž mít třeba na paměti výše zmíněný smysl a účel doložení příjmu žadatele o trvalý pobyt, který nemůže být naplněn tím, že žadatel předloží správnímu orgánu podklad, který obsahuje nevěrohodné údaje, tedy takové, které vyvolávají důvodné pochybnosti o reálnosti takových příjmů. To by pak obstál jakýkoliv podklad zahrnující třeba i fiktivní údaje o příjmu. Takovou důvodnou pochybnost může vzbudit nesporně i údaj o výši náhrady mzdy za nevyčerpanou dovolenou, která zjevně odporuje výši a způsobu stanovení této náhrady dle příslušného právního předpisu, tj. zákoníku práce v ust. § 212 odst. 2, jak se stalo i v dané věci, přičemž tuto skutečnost, ze které vycházely i správní orgány, žalobce ve správním řízení a ani v žalobě nepopřel. Ostatně stále platí stará právní zásada „ex iniuria ius non oritur“, čili že z bezpráví právo vzniknout nemůže. Tím spíše nemohlo být pro žalobkyni překvapivým rozhodnutí žalovaného, když mohla zcela legitimně očekávat, že zmíněná náhrada za nevyčerpanou dovolenou za 5 dnů ve výši 29 123 Kč (což je téměř 6 000 Kč za jeden den) neodpovídá výši příjmů jejího otce (to by jeho měsíční výdělek musel být nepoměrně vyšší, než který byl doložen výplatními páskami ve správním řízení, k tomu netřeba dalších složitějších úvah), tedy že se jedná o nevěrohodný způsob doložení příjmu (§ 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), ze kterého správní orgán nemohl vycházet.

11. V daném případě žalobkyně byla vyzvána správním orgánem k předložení příslušných dokladů, tedy břemeno tvrzení a břemeno důkazní tížilo žalobkyni, pokud jednoznačně z těchto žalobkyní předložených podkladů vyplynul jasný závěr, že náhrada za 5 dnů dovolené vyplacená v měsíci prosinci jejímu otci ve výši 29 123 Kč není ničím doložena, tak nebyl správní orgán prvního stupně povinen vyzývat žalobkyni k tomu, aby dále „objasnila“ zmíněný rozpor. Tento rozpor jednoznačně z uvedených podkladů vyplývá, přičemž bylo na žalobkyni, aby již k výše uvedené výzvě (obsahující podrobné poučení o náležitostech žádosti a jejích podkladech) předložila věrohodné podklady, respektive doklady o zajištění prostředků k trvalému pobytu, což neučinila. V daném případě nebyl správní orgán povinen poučovat žalobkyni jako žadatelku o vydání zmíněného správního rozhodnutí, že jí předložené podklady neprokazují splnění zákonem stanovených podmínek pro vydání zmíněného rozhodnutí, přičemž navíc je třeba zdůraznit, že v daném případě se jedná o vydání rozhodnutí v řízení zahajovaném na základě žádosti žalobkyně, čili byla to ona, která byla povinna již na základě zmíněné výzvy předložit veškeré zákonem stanovené podklady k tomu, aby mohlo být její žádosti vyhověno. Žalovaný tak správně aplikoval zmíněné judikáty, zejména rozsudek NSS ze dne 23. 3. 2005, č.j. 4 Azs 450/2004-46, když „...nemůže jít poučovací povinnost správního orgánu tak daleko, že by účastník byl poučován i o tom, jaké skutečnosti má uvádět, aby jeho žádosti bylo vyhověno“. Poučovací povinnost ve smyslu § 4 odst. 2 správního řádu „není možno vnímat jako ničím neomezenou a absolutní povinnost poučovat jej o všem, vždy a za všech okolností“ (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 12. 2008, č.j. 9 Azs 64/2008-67). Výše zmíněný údaj ve výplatní pásce byl natolik nevěrohodný již „na první pohled“, že naopak žalobkyně „neměla důvod očekávat a předvídat“ nikoliv to, jak v žalobě tvrdila, že totiž „výplatní pásku za měsíc prosinec 2016 správní orgán zpochybnil“, ale naopak mohla zcela legitimně očekávat, že je údaj uvedený na výplatní pásce natolik nevěrohodný (vzhledem k výši základní měsíční mzdy nemůže činit náhrada za 5 dnů dovolené 29 123 Kč), tedy že k této částce nemohly

správní orgány přihlédnout jako k příjmu společně posuzované osoby. To by pak ad absurdum znamenalo, pokud by např. byl ve výplatní pásce uveden údaj, že náhrada za dovolenou činila 100 000 Kč či více a příjem by byl stále jen 13 000 Kč, tak by byl povinen i správní orgán vyzývat ještě jednou k doložení příslušného dokladu o zajištění prostředků a měl by žalobkyni vyzývat, aby „objasnila“, jak je možné, vzhledem k uvedenému příjmu, že je náhrada za dovolenou nepoměrně vysoká. O žádné „*překvapivé rozhodnutí*“ se tak jednat nemohlo, když výše uvedený údaj o výši vyplacené náhrady za dovolenou je údajem, ke kterému nemohl správní orgán vůbec přihlédnout a zohlednit ho. To nemohlo být vůbec pro žalobkyni „*překvapivé*“. Rovněž není důvodná námitka žalobkyně, která se týká „*nesprávnosti hodnocení, že zamítnutí žádosti nebude nepřiměřeným zásahem do soukromého života žalobkyně*“, žalovaný správně hodnotil aplikaci rozsudku NSS, ze strany žalobkyně ve správním řízení, a to rozsudku NSS ze dne 11. 3. 2015, č.j. 1 Azs 250/2014-37, když ten se vztahuje ke zcela jinému typu rozhodnutí, jenž se týká dlouhodobého pobytu, jehož účelem je umožnit rodinným příslušníkům rozvíjet rodinný život za účelem sloučení rodiny a život na území toho státu, kde má některý z nich povolený pobyt. V řízení, ve kterém bylo žalované rozhodnutí vydáno, se však jednalo o povolení k trvalému pobytu, tedy tento judikát na daný případ se nevztahuje. Další námitky jsou v podstatě již polemikou s odůvodněním žalovaného rozhodnutí (např. že je jí údajně vyčítáno, že nebrojila proti době trvání řízení jako takové), tyto námitky jsou v podstatě účelové a nejsou samy o sobě bez dalšího schopny založit nezákonnost žalovaného rozhodnutí, to přece není založeno na tom, zda žalobkyně brojila či nikoliv proti době trvání řízení, správní orgán pouze k její odvolací námitce, ve které poukázala na délku správního řízení, poukázal na to, že tato námitka nemohla být nedůvodná, když obranu proti nečinnosti správního orgánu zajišťují jiné právní instituty, navíc žalovaný správně poukázal na judikaturu NSS, podle níž je lhůta pro vydání rozhodnutí lhůtou pořádkovou a nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí. K tomuto závěru se žalobkyně ani v žalobě nevyjádřila, tedy nezpochybnila ani zmíněnou judikaturu, ostatně ani z platné právní úpravy nelze dovodit, že by pouze nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí mělo za následek takovou vadu řízení, pro kterou by bylo třeba žalované rozhodnutí zrušit. Pokud žalovaný z vlastní úřední činnosti zjistil a v žalovaném rozhodnutí uvedl, že žádné řízení o povolení pobytu matky žalobkyně neprobíhá, tak se rovněž nejedná o žádnou nezákonnost, když ani žalobkyně tento závěr žaloby nezpochybnila, tedy jedná se o nespornou skutečnost, pokud by tomu bylo jinak, určitě by žalobkyně odkázala na spisovou značku či uvedla jiné údaje týkající se takového jiného řízení. Ostatně i žalobkyně uvádí v žalobě, že odkazy na předchozí řízení ohledně žádostí matky žalobkyně o pobyt na území ČR „*nejdou vzhledem k žádosti žadatelky podstatně*“. I kdyby byly „*nezákonné*“, jak tvrdí žalobkyně, taková nezákonnost by nemohla vést ke zrušení žalovaného rozhodnutí, když stěžejní důvody rozhodnutí se netýkají „*žádostí matky žalobkyně o pobyt na území ČR*“. Se závěry žalovaného a správního orgánu prvního stupně, který se podrobně zabýval otázkou zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, se krajský soud zcela ztotožňuje, když „*není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění*“ (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130).

12. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

13. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, neměla právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady podle obsahu spisu nevznikly (§ 60 odst. 1 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 28. března 2018

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu